

Halil Bjelak

IZVOR ISTI A SUKOB I TRAJNI

Stara priča o tzv. vjerskom sukobu između judeo-kršćanstva i islama i danas zaokuplja pažnju mnogih. Iako je tokom historije bilo mnogo teških i krvavih sukoba između pristaša ovih religija, sukoba kojih, nažalost, ima i danas i kojih će, kako izgleda, uvijek biti, niko nema pravo te sukobe knjižiti na teret vjere.

Sve sukobe, pa i one "vjerske", uvijek su izazivali samo pojedinci. Tako je i sami početak čovječanstva obilježen sukobom. Sjetimo se da je prvi rođeni čovjek istovremeno i prvi ubica. Svi znamo biblijsku priču kada je Kajin ubio Abela (Habil i Kabil). Dakle, prvi rođeni čovjek na ovom svijetu ubija svoga brata. Kako stvari stoje, izgleda da će čovječanstvo svoje postojanje okončati onako kako je i počelo.

Svaki iole iskren čovjek, čitajući knjige Objave, pogotovo znanstvenik koji se bavi historijatom Objave, lahko i bez ikakve dvojbe može zaključiti da čovječanstvo samo u pravoj vjeri ima šansu da preživi i opstane, a da su pojedinci koji slijede svoje niske strasti uvijek bili potpaljivači sukoba među narodima. Svima onim poput Berlusconija, Blera i njima sličnih koji govore o nekakvom preimućstvu jedne vjere nad drugom, u njihovom slučaju, kršćanstva nad islamom, te da sukobi tu nastaju, sasvim slobodno i argumentirano možemo reći: to nije istina i vi niste u pravu.

Čak i kad bi prihvatili sasvim pogrešnu tezu o sukobu religija, morali bi primijetiti da su ti sukobi nastajali zbog njihovih međusobnih sličnosti, a ne ni zbog kakvih razlika, jer je uistinu islam mnogo bliži judeo-kršćanskoj tradiciji nego bilo kojoj mnogoljudnijoj religiji Azije, brahmanizmu, budizmu, konfučizmu. Židovstvo i islam, čije se pristalice danas međusobno zatiru, su potpuno na istoj ravni na transcendentalnom planu vjerovanja u samo jednog Boga i Njegov zakon koji svojim normama obuhvata sve vidove ljudskog života uključujući tu i prehranu. I mada u sporednim pitanjima kao što su obavljanje vjerskih ceremonija i bogoslužja postoje neke razlike koje je sam Svevišnji propisivao, bit je uvijek ostajala netaknuta.

Podemo li od činjenice kako je sve jasno i dokazivo i analizom konkretnih primjera pokušamo pridonijeti boljem međusobnom razumijevanju pripadnika tri velike monoteističke religije koje su se prije više stoljeća, bolje rečeno, milenija, susrele na Bliskom istoku i Balkanu, danas, nažalost, veoma neuralgičnim prostorima, zarad suživota i golog opstanka njihovih pripadnika njihovo bi prožimanje moralo biti shvaćeno u skladu sa Božijim konceptom gdje treba imati u vidu da su tri Knjige dostavljene preko tri vjerovjesnika na tri različita jezika samo Objava vjere u Jednog jedinog Boga, objavljen u tri vremenska perioda. Evo nekoliko primjera kako Kur'an gleda na Knjige koje su mu prethodile i kako se obraća njihovim sljedbenicima: "Reci: O sljedbenici Knjige, vi niste nikakve vjere ako se ne budete pridržavali Tevrate i Indžila i onoga što vam objavljuje Gospodar vaš. A to što ti objavljuje Gospodar tvoj pojačaće, uistinu, kod mnogih od njih nepokornost i nevjerovanje, ali ti ne očajavaj zbog ljudi koji neće da vjeruju." (V, 68).

“Oni koji su vjerovali, Židovi, Sabijci, kršćani – oni koji su u Allaha i u onaj svijet vjerovali i dobra djela činili - ničega se oni neće bojati i ni za čim oni neće tugovati.” (V, 69).

Zar može biti grijeha u tome ako Židove, Sabijce i kršćane o kojima Uzvišeni u ovom ajetu govori, nazovemo riječju muslimani, što znači pravi vjernici, tj. Bogu odani ljudi? Zar među pravim sljedbenicima Musaa, a. s., Isaa, a. s. i Muhammeda, a. s., može biti sukoba kad znaju da im njihov Gospodar zapovijeda: “O vjernici, ne prijateljujte ni sa očevima vašim ni sa braćom vašom ako više vole nevjerovanje od vjerovanja. Onaj od vas koji bude s njima prijateljevao, taj se doista prema sebi ogriješio”. (IX, 23).

“Vjernici su samo braća, zato pomirite vaša dva brata i bojte se Allaha da bi vam se milost ukazala.” (XLIX, 10).

Samo najokorjeliji zločinci, lašci i ljudi najnižih strasti za pravu vjeru mogu reći da je to vjera terora i nasilja. Odredbe date u Zakonu (Tevrat) ugrađene su i u islamski nauk. Monoteistički koncept se kao temeljna vjerska istina provlači kroz cijeli Kur'an. Sam Bitak, predstavljen u biblijskom JHVA (ja sam onaj koji jesam) u Kur'anu je centar svega. U Bibliji, knjiga Izlazak, Sklapanje saveza, stoji: “Onda reče Jahve Mojsiju: “Popni se na brdo i sačekaj ondje. Dat ću ti ploče sa zakonom i zapovijedima koje sam za njihovu pouku napisao.” Kur'an u suri VII, ajet 145., kaže: “I Mi Musau na pločama napisasmo pouku za sve i objašnjenje za svašta. Primi ih svojski, a narodu svom naredi da se pridržava onoga što je u njima.”

U Kur'anu ima veliki broj ajeta koji govore o prijašnjim narodima i vjerovjesnicima. Iako u suri II, ajet 285., stoji da vjernici ne izdvajaju nijednog od Božijih poslanika, ipak se može reći da Musa, a. s., kao i Isa, a. s., zauzimaju vrlo istaknuta mjesta. Mnogo puta više je Musa, a. s., spomenut u Kur'anu nego i u samoj Bibliji. Samo u suri XX od ajeta 9. pa sve do 98. govori se o Musau, a. s..

Sinajska Katarza jevrejskog naroda i zlatno tele su također opisani u Kur'anu. U Bibliji, knjiga Saveza, stoji: “Ja sam Jahve, Bog tvoj koji sam te izveo iz kuće ropstva...” U Kur'anu, V, 80, stoji: “O sinovi Israilovi, Mi smo vas od neprijatelja vašeg izbacili i na desnu stranu Tura (Sinaj) vas doveli i manu i prepelice vam slali.”

O ubistvu Biblija kaže: “Ko udari čovjeka pa ga usmrti, neka se smrću kazni...”

“Zbog toga smo Mi sinovima Israilovim propisali: ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini – kao da je sve ljude poubijao, a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva – kao da je svim ljudima život sačuva. Naši poslanici su im jasne dokaze donosili, ali su mnogi od njih, i poslije toga, na Zemlji sve granice zla prelazili.” (V, 32).

Što danas radi Arijel Šaron i njegovi zaštitnici? Zar on ne čita Talmud i zar ne zna da Jošua, sin Prahjin, reče: “Sudi svakoga čovjeka prema njegovoj boljoj strani.” Zar Raban Šimun nije kazao: “Na trima temeljima svijet postoji: na istini, na zakonu i na miru.”

Koliko potpuno nevinih ljudi za samo jedan dan padne kao žrtva bezumlja pojedinaca u Palestini i svetom gradu Jerusalemu? Koliko danas na ovoj planeti strada onih koji ne samo što nisu ubili nikoga i koji nikakav nered nisu u stanju učiniti? Koliko nevine djece za samo jedan dan nestane pod gusjenicama tenkova i u detonacijama raznih napalm, “osiromašenih” i “oplemenjenih” projektila?

Istina, još uvijek tu i tamo ima i onih koji se bore za ljudske živote, ali njih je, nažalost, svakim danom manje i manje. Došli smo dotle da se pitamo postoje li oni koji drugoga sude po njegovoj boljoj strani. Ima li onih koji život na Zemlji žele organizirati na istini, zakonu i miru? Ako ih i ima, ne vide se od onih koji stotine milijardi dolara troše na izradi superoružja koja će sutra upotrijebiti protiv onih koje će prethodno proglasiti potencijalnim neprijateljima njih i njihovog carstva.

Čitajući knjige Objave dostavljene trojici Poslanika, nameće se pitanje: zašto se svi ne smatramo sljedbenicima jedne te iste vjere koju možemo iskazivati na različite načine? Naravno, sam život kao i knjige Objave upućuju na to da svaki pojedinac mora biti u stalnom dijalogu kako sa drugim ljudima tako i sa svojim okolišem. Dakle, i dijalog je jedan od segmenata u planu Svevišnjega pri stvaranju ovog našeg svijeta i života na njemu.

Ne treba se bojati Boga kao nekakvog nepojmljivo velikog bića koje će nas, onako iz čista hira, kada se to njemu prohtije, zgaziti i uništiti, nego Boga Svemogućeg, Sveznajućeg koji nam i život i zdravlje i sve, baš sve daje, a zauzvrat od nas traži samo ono iskreno hvala, te da ne remetimo red i poredak koji je On u prirodi uspostavio. I kao što se od samog početka ovog napisa da zaključiti, u Objavi su dati svi elementi koji su za mir, spokoj i međusobno sporazumijevanje, a nijedan protiv. Sve vjerske doktrine i božanski moral po ovom pitanju imaju jedinstvenu osnovu. Međuvjerski dijalog zasnovan na principima međusobnog razumijevanja i uvažavanju kao i upoznavanju pristalica jedne vjere sa drugima, stjecanju mirne koegzistencije i uspostavljanju mira, dovode brod na kome se čovječanstvo opasno ljulja u mirne vode i luku spasa.

Nažalost, živimo u vremenu kada svakodnevno i poviše puta čujemo riječi kao što su: globalizacija (koja je, očito je, pogrešno shvaćena) i sukob civilizacija, iz kojih nastaju tzv. politička pitanja čiji zagovornici neprestano izmišljaju sve nove i nove načine sijanja razdora i nesuglasica. Oni islam predstavljaju kao opasan faktor za čovječanstvo u čijem se gnijezdu leže fundamentalizam (njihova tvorevina) koji tobože teži da uništi sve koji nisu njegove pristalice. Te neutemeljene optužbe Kur'an pobija, pa kaže: "U vjeru nije dozvoljeno silom ugoniti." (II, 256).

"Tvoje je da kažeš: ovo je istina od Gospodara vašeg pa ko hoće neka vjeruje, a ko hoće neka ne vjeruje." (XVIII, 29).

"Jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu i bojte se Allaha jer Allah strašno kažnjava." (V, 2).

"O ljudi, Mi smo vas od jednog čovjeka i jedne žene stvorili i na narode i plemena vas podijelili da biste se međusobno upoznavali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji. Allah uistinu sve zna i ništa mu skriveno nije."

Zar nakon ovoga i totalnom slijepcu nije jasno da je islam vjera samilosti, ljubavi i brige za cijelo čovječanstvo, jer su sve njegove osnove uspostavljene na istini zarad ljudskog dostojanstva, blagostanja, mira i spokoja u cijelom svijetu. Takozvani globalisti ne štede ni kršćanstvo pa ga predstavljaju kao vjeru imperijalizma čiji je cilj osvajanje bogatstava naroda i dovođenje ljudi u propast, iako se vjera Isaa, a. s., tome snažno protivi i poriče nepravdu i uzurpaciju prava drugih, jer je njena osnova izgrađena na moralu i ljubavi. Mnogi Isaa, a. s., nazivaju poslanikom mira i ljubavi. Tzv. zaštitnici civilizacije i čuvari mira, sve što čine, čine to iz čistog egoizma i želje za moći, vlastitih interesa koji se javljaju u vidu imperijalizma,

totalitarizma i vjere koja podstiče na narušavanje jedinstva među sljedbenicima božanske vjere. I sve dok ovakvi dominiraju, o pravom dijalogu ne može biti ni govora, a iz stanja kada nedostaje dijalog rađa se nesporazum iz koga nastaju i međusobna zatiranja.